

gewischt. Het roept de dagen der zeventiende eeuw voor den geest terug, toen ook vanhier de schepen werden uitgezonden om met gebrekkige middelen in onbekende, vijandig gezinde landen door duizend gevaren heen de koopwaren te halen, die tonnen gouds binnenbrachten in de rijke Provinciën. Toen was hier het hoofdkwartier van de welvaart dezer stad, toen was dit verbazend gebouw (want zoo mocht het heeten!) de hoorn, waardoor de overvloed den inwoners toestroomde. En mocht men ook droevig het Sic transit over de O.-I. Compagnie en hare paleizen willen uitroepen, nog doet het huis zijn dienst en herinnert niet alleen door zijn antiek beeldwerk, maar ook door zijn nieuw opschrift „Rijks-entrepôt” aan de scheepvaart van weleer zonder weemoedig verlangen naar den vroegeren bloei. Zoo staat het daar nog met zijn steenen bordes, zijn gebeeldhouwd balkon, in zijn antieke degelijkheid, een trotsch gedenkteeken van de welvaart der stad.

Nog een enkel gebouw trekt de aandacht voor men de Boompjes verlaat. Het is het hoekhuis, waar de Maatsch. tot Nut der Zeevaart haren zetel heeft opgeslagen. Als men dit voorbij is gegaan, is de kade ten einde geloopt en hier steekt de Maas een tweeden vinger diep in de

stad, de Leuve, thans Leuvehaven. Van de brug, eerst het vorig jaar geheel vernieuwd, ontwaart men een verrassend schouwspel, vooral in dagen van vorst, als al wat de haven is binnengevallen, zich niet meer kan roeren. Daar liggen de schepen zij aan zij, zoo dicht tegen elkaar geperst, dat het water of het ijs nauw zichtbaar meer is. De platte binnenschuiten met bolronden steven zijn er het meest vertegenwoordigd, maar daartusschen liggen aken en zeekasteelen (de kleinere) in bonte mengeling dooreen. De huizen aan het eind van de haven zijn verborgen achter de ontelbare stammen van het „mastenwoud”.

Zullen wij den loop der Leuve volgen en ons langs het Steiger, Rotterdamsch Venetië (smerig Venetië, voorwaar!) onder de sluis door langs Delftsche Vaart in het lustig stroomende Schiewater wagen, met vriendelijke ruim uitgebouwde huizen en groote tuinen aan zijn beide boorden? Laat ons voorzichtig zijn, want de Schiekade laat hare bewoners en bezoekers niet licht los en wij zouden gedwongen zijn uitvoerig hare heerlijkheden aan den

Een sleeperstype.